

[Socialministeren]

meget gerne levere flere argumenter eller de optiske overvejelser, altså ekspertbetragtningerne omkring dette spørgsmål. Det er kun for at få understreget, at det ikke kun er økonomiske betragtninger, der ligger bag ændringen, selv om det, undskyld mig, vel ikke i sig selv behøver at være noget skidt.

Udgangspunktet er også stadig væk, at det hjælpemiddel, der skal stilles til rådighed, skal være det bedste og det billigste. Hvis man som et generelt princip indførte det princip, som forslagsstillerne nævner, at den enkelte hjælpemiddelmodtager altid selv skal kunne vælge hjælpemidlet uanset pris, må man vel nok erkende, at det kan have en eksplosiv virkning på statens og kommunernes udgifter til hjælpemidler.

Jeg mener altså, at man rent sagligt har fundet en løsning på nogle af de problemer, der lå dengang, som man også kan gå ind for ud fra en lægelig betragtning, og dette element indgik jo som en del af den handicappakke, der blev forhandlet for et års tid siden. Jeg kan altså ikke anbefale, at dette beslutningsforslag vedtages.

Torben Lund (S):

Da jeg blev præsenteret for problemet umiddelbart efter den 1. januar, må jeg tilstå, at der gik et stykke tid, inden jeg tog mod til mig for at ringe til socialministeriet, for jeg ville nødig blive til grin. Jeg troede simpelt hen ikke, det kunne være rigtigt, at man havde lavet den ændring i bekendtgørelsen, som folk kontaktede mig om. Men det var rigtigt. Fra den 1. januar 1984 ændrede socialministeren pludselig reglerne for tildeling af hjælp til brilleglas og kontaktlinser, sådan at nærsynede personer over 18 år nu ikke længere kunne få hjælp til kontaktlinser, nu kunne de kun få hjælp til brilleglas. Til gengæld kunne nærsynede personer under 18 år stadig væk få hjælp til kontaktlinser.

Jeg må nok sige, at jeg er ikke overbevist af de begrundelser, socialministeren her er kommet med i dag for, at der skulle kunne være nogen som helst optiske hensyn, som det hedder med et fint ord, for denne forskelsbehandling. Det er efter min mening en vilkårlighed, man her har lagt ind i bekendtgørelsen, og hvis ikke det var, fordi det faktisk var så alvorligt for de mennesker, det

går ud over, synes jeg egentlig også, det er lidt grinagtigt.

Efter vores opfattelse må stærkt langsynede og stærkt nærsynede personer naturligvis have ens behandling, og vi synes samtidig, det må være passende at gøre kontaktlinser og brilleglas til hjælpemidler, der ligestilles, ligestilles i den forstand, at det naturligvis må være øjenlægerne, det må være specialisterne, som kan afgøre, hvilket hjælpemiddel af de to der er bedst for den pågældende handicappede, og man skal ikke afskære muligheden for, at øjenlægerne kan pege på kontaktlinserne, ved at lave bekendtgørelsen, som man her har gjort.

Hvorfor tror socialministeren egentlig, at udgifterne til kontaktlinser oversteg udgifterne til brilleglas i 1983? Ja men kan det ikke være, fordi der er sket en udvikling i hjælpemidlerne, dels i anvendelsen af dem, dels i kvaliteten af dem, sådan at øjenlægerne nu i langt højere grad peger på kontaktlinser som mulighed for de pågældende handicappede fremfor brilleglas?

Jeg synes også, det er påfaldende, at det netop var de nærsynede personer, det skulle gå ud over. Men hvis man ser på, hvordan hjælpemiddeludgifterne er fordelt, vil man jo se, at der er langt flere nærsynede og stærkt nærsynede end stærkt langsynede personer, og det får mig til at tro stadig væk, at det, der ligger bag, er nogle besparelshensyn og ikke spor andet. Det var mest nærliggende så at pege på de nærsynede, fordi der var flest penge at hente, men det er bestemt besparelser ud fra vilkårlighedens lov.

Nu henviser ministeren til, at man har fået rådgivning fra statens øjenklinik i denne sag, og jeg må sige, jeg er spændt på at se i socialudvalget, hvad statens øjenklinik vurdering og indstilling er, og jeg er spændt på at få den prøvet lidt nærmere under udvalgsarbejdet. Specielt er jeg spændt på at se de hensyn, som statens øjenklinik kan have lagt til grund i vejledningen over for ministeren.

Helge Adam Møller (KF):

Bekendtgørelsen, man ønsker at ændre nu, har endnu ikke virket i et år. Den trådte i kraft 1. januar 1984, og det var en ændring, der, som også socialministeren har været inde på, var forårsaget af den handicappakke, som et flertal i folketinget vedtog for et år